USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobkyně: **T. N. M. N.**, zastoupena Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 834/8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**, se sídlem Loretánské nám. 5/101, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 22. 12. 2016, č. j. 310044/2016-VO, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 22. 9. 2017, č. j. 31 A 191/2017 – 67,

takto:

I. Kasační stížnost žalovaného **se odmítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně se žalobou podanou k Městskému soudu v Praze domáhala zrušení rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 22. 12. 2016, č. j. 310044/2016-VO, jímž byl zamítnut její rozklad proti usnesení Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 27. 10. 2016, č. j. 2742/2016-HANOI-II. Velvyslanectví tímto rozhodnutím odložilo žádost žalobkyně ze dne 7. 9. 2016 o dlouhodobé vízum za účelem podnikání na území České republiky.

[2] Nejvyšší správní soud svým usnesením ze dne 22. 8. 2017, č. j. Nad 255/2017 - 41, rozhodl, že k projednání a rozhodnutí věci je místně příslušný Krajský soud v Brně.

[3] Žalobkyně v řízení u krajského soudu podáním doručeným soudu dne 14. 9. 2017 vzala žalobu zpět a požadovala uhradit náhradu nákladů soudního řízení. Učinila tak s odkazem na pozdější chování žalovaného, který rozhodnutím ze dne 6. 9. 2017, č. j. 114583/2017-OPL, prohlásil napadené rozhodnutí i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí za nicotná.

[4] Krajský soud proto řízení dle § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) výrokem I v záhlaví specifikovaného usnesení zastavil.

Současně žalobkyni vrátil část zaplaceného soudního poplatku a výrokem II žalovanému podle § 60 odst. 3 věty druhé s. ř. s. uložil povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 17.456 Kč.

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl výroky I a II usnesení krajského soudu kasační stížností. Namítl, že krajský soud měl žalobu odmítnout, a to z objektivního důvodu, který vyvstal po podání žaloby v důsledku radikální změny judikatury Nejvyššího správního soudu. Připomněl přitom rozsudek rozšířeného senátu ze dne 30. 5. 2017, č. j. 7 Azs 227/2016 - 36, podle něhož zastupitelský úřad ani Ministerstvo zahraničních věcí nejsou správními orgány příslušnými k vydání rozhodnutí ve věcech žádostí o trvalý pobyt cizinců. Veškerá těmito orgány dosud vydaná rozhodnutí jsou proto nicotná. V dotčeném soudním řízení tak chyběl jeho předmět, pročež měla být žaloba odmítnuta.

[6] Procesní postup krajského soudu se pak promítl i do povinnosti stěžovatele hradit žalobkyni náklady řízení. Přitom pokud by byla žaloba odmítnuta, v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. by žádný z účastníků řízení neměl na náhradu nákladů řízení nárok, což by daleko lépe odpovídalo specifikům dané situace. Stěžovateli by nemělo jít k tíži, že v minulosti sledoval jinou judikatorní linii než tu, k níž se nakonec přiklonil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu. Stěžovatel rovněž upozornil na skutečnost, že se nejedná o izolovaný případ, nýbrž o jeden z obdobných typových případů v současné době projednávaných ve správním soudnictví. S ohledem na povinnost využívat majetek ČR účelně a hospodárně je pak jeho povinností učinit veškeré právní kroky směřující k minimalizaci finančních dopadů zmiňovaných soudních řízení. V neposlední řadě stěžovatel upozornil na možnost krajského soudu žalobkyni náhradu nákladů řízení z důvodů zvláštního zřetele hodných nepřiznat (§ 60 odst. 7 s. ř. s).

[7] Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval splnění podmínek řízení. V této souvislosti dospěl k závěru, že kasační stížnost je z objektivního hlediska přípustná, neboť směřuje proti rozhodnutí krajského soudu, u něhož to zákon nevylučuje (§ 102 s. ř. s.). Při hodnocení přípustnosti kasační stížnosti je však třeba posoudit i podmínky subjektivní přípustnosti na straně stěžovatele. Ta je zde částečně splněna, neboť kasační stížnost podal účastník řízení před krajským soudem. Tím se však subjektivní přípustnost kasační stížnosti nevyčerpává. „*Z povahy kasační stížnosti jakožto opravného prostředku vyplývá, že ji může podat jen ten účastník, kterému nebylo rozhodnutím krajského soudu plně vyhověno, popřípadě kterému byla tímto rozhodnutím způsobena jiná určitá újma na jeho právech. Rozhodujícím přitom je výrok rozhodnutí krajského soudu, protože existenci případné újmy lze posuzovat jen z procesního hlediska. Při tomto posuzování také nelze brát v úvahu subjektivní přesvědčení účastníka řízení, ale jen objektivní skutečnost, že rozhodnutím soudu mu byla způsobena určitá, třeba i nepříliš významná újma, kterou lze odstranit zrušením nebo*

změnou napadeného rozhodnutí. Oprávnění podat kasační stížnost tedy svědčí jen tomu účastníku, v jehož neprospěch vyznívá poměření nejpříznivějšího výsledku, který krajský soud pro účastníka mohl založit svým rozhodnutím, a výsledku, který svým rozhodnutím skutečně založil, je-li zároveň způsobená újma odstranitelná tím, že kasační soud napadené rozhodnutí zruší“ (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. prosince 2012, č. j. 1 Ans 17/2012 - 33).

[9] V daném případě se stěžovatel domáhá odlišného výroku rozhodnutí krajského soudu v tom směru, že namísto zastavení řízení požaduje, aby byla žaloba odmítnuta. V důsledku odmítnutí žaloby by se však na postavení stěžovatele nic nezměnilo - žaloba by nebyla věcně projednána a napadené rozhodnutí by i nadále zůstalo nicotné. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost směřující proti výroku I usnesení krajského soudu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 120 s. ř. s. Tento postup má ostatně oporu i v dřívější rozhodovací činnosti zdejšího soudu, přičemž krom shora citovaného usnesení lze poukázat i na usnesení ze dne 13. 7. 2016, č. j. 6 As 133/2016 - 25, a ze dne 12. 9. 2017, č. j. 6 Azs 267/2017 - 27, v němž se jednalo o v zásadě totožnou věc jako v posuzovaném případě.

[10] Kasační stížnost je nepřípustná i v tom rozsahu, v němž směřuje proti výroku o nákladech řízení. Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. totiž není přípustná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení. Takový výrok lze napadnout pouze ve spojení s výrokem hlavním. Je-li však část kasační stížnosti směřující proti hlavnímu výroku rozhodnutí krajského soudu nepřípustná, následuje její osud i ta část, která napadá výrok o náhradě nákladů řízení (bod 31 usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 - 64, č. 2116/2010 Sb. NSS).

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 téhož zákona, podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2017

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu